

МНЕМОНІК ДЖОННІ

Дробовик я поклав до адідасівської сумки, ще й підмостив чотири пари тенісних шкарпеток — геть не мій стиль, як і хотілося: якщо тебе вважають прямолінійним, покладися на техніку, а якщо технічним, дій просто. Хлопець я страшенно технічний, тож вирішив бути украй безпосереднім. Складається враження, що в наші часи потрібна неабияка техніка, щоб бодай зважитись на простоту. З латунної заготовки я виточив на верстаті й набив самотужки дві гільзи дванадцятого калібру — довелося розшукати стару мікроплівку про кустарне виробництво набоїв і змайструвати ручний прес, щоб заправити капсулі, — отак усе не просто. Зате я був певен, що це спрацює.

Зустріч призначили на двадцять третю у «Дромі», але я проїхав на три станції підземки далі й повернувся пішки. Перевірений метод.

Кинув погляд на відображення у хромованій обшивці кіоску з кавою: непоказний європеоїд із гострими рисами та їжачком темного волосся. Дівчата «Під ножем» шаленіли від Соні Мао і не могли втриматися, аби не додати натяк на модний епікантус¹. Фізію Ралфі це навряд чи обмане, але має прокласти шлях до його столика.

«Дром» — це одна вузька зала із баром по один бік та столиками по другий, набита сутенерами, ділками та силою-силенною загадкових перекупників. На дверях того

¹ Складка біля внутрішнього кутика ока, одна з характерних ознак монголоїдної раси (тут і далі — примітки редактора, якщо не зазначено інше).

вечора стояли Симпотні Собачі Сестри, і мене геть не тішила перспектива пробиватися повз них, якщо діло не вигорить. Двометрові, худі, як хорти, одна темношкіра, друга біла, однак поза тим настільки подібні, наскільки дозволила пластикна хірургія. Багато років вони були коханками, а ще — украй небезпечними в бійці. І я ніколи не був достоту певен, котра з них раніше була чоловіком.

Ралфі сидів за звичним столиком. Був мені винен купу грошей. У моїй голові, як у всезнаючого недоумка, зберігалися сотні мегабайтів інформації, до якої я не міг доступитися — Ралфі лишив її, однак не став забирати, і тільки Ралфі міг дістати ці дані за допомогою вигаданого ним коду. Почати з того, що мої послуги взагалі недешеві, понаднормове ж зберігання коштує просто астрономічні гроші. А Ралфі був тим іще скнарою.

І от я дізнаюся, що Ралфі надумав мене замовити! Мусив домовитись про зустріч у «Дромі» — тільки назвався я Едвардом Баксом, популярним у Ріо та Пекіні імпортером і контрабандистом.

«Дром» просякнув обладнанням й металевим присмаком нервової напруги. Розсіяні у натовпі качки хизувалися один перед одним чим уже були багаті, світили тонкими холодними усмішками; дехто геть загубився під покладами м'язів і взагалі мало скидався на людину.

Даруйте. Перепрошую, друзі. Це просто Едді Бакс, Меткий Імпортер Едді з професійно нецікавою спортивною сумкою, і будь ласка, не звертайте уваги на цей отвір, достатньо широкий, щоб пролізла права рука.

Ралфі був не сам. На стільці біля нього розляглося вісімдесят кіло білявої каліфорнійської яловичини з написаними на лобі бойовими мистецтвами.

Меткий Едді Бакс вмовстився на стілець навпроти них ще до того, як яловичина відірвала від столу руки.

— Чорний пояс? — емоційно поцікавився я. Качок кивнув; блакитні очі автоматично обстежували простір між моїми очима й руками. — У мене теж є. Тільки в сумці. — Я встромив руку в отвір і пересунув запобіжник. Клац. — Пара дванадцятого калібру і змотані гачки.

— Там ствол, — озвався Ралфі і притримав його, поклавши пухку руку своєму хлопцю на пружні груди у блакитному нейлоні. — У Джонні в сумці щось антикварно-вогнепальне. — Едвард Бакс пішов коту під хвіст.

Гадаю, він завжди був Ралфі Тим чи Сим, а прізвисько нажив через любов до показухи. Маючи форми перестиглої груші, він двадцять років носив обличчя Крістіана Вайта з «Арійського регі-бенду» — Соні Мао свого покоління та останнього поборника расового року. Так, я знаю купу цікавих речей.

Крістіан Вайт: класичне естрадне обличчя з виразними рисами співака і немов виточеними вилицями. З першого погляду янгольське, з другого — доволі розпусне. І на тому обличчі жили очиці Ралфі — чорні та холодні.

— Будь ласка, — запропонував він, — давай вирішимо все по-діловому. — У голосі Ралфі вчувалася страхітлива та гідна захвату щирість, куточки вродливого рота Крістіана Вайта, як завжди, зволожені. — Льюїс трохи притрушений, — кивнув на бікуватого хлопця. Льюїс ніяк не відреагував, більше скидаючись на саморобку з конструктора. — А ти, Джонні, не такий.

— Такий, Ралфі, такий, і під зав'язку напханий імплантатами, де можна зберігати брудну білизну, поки шукаєш кого-небудь, хто мене вб'є. З мого боку сумки, Ралфі, виглядає, що ти маєш дещо пояснити.

— То все остання партія, Джонні, — важко зітхнув той. — Я посередник і...

— Барига, — уточнив я.

— ...посередник і мушу дуже ретельно обирати джерела.

— Купуєш у тих, хто краде найцінніше. Ясенько.

Ралфі знову зітхнув.

— Я стараюся не купувати в дурнів... — продовжив утомлено. — Але цього разу, боюся, так і вийшло. — Третє зітхання було для Льюїса: сигнал активувати приліплений по мій бік столу нейроблокатор.

Я спливав потом, намагаючись зігнути вказівний палець правої руки, але, схоже, втратив із ним зв'язок. Відчував метал зброї, намотану довкола короткого руків'я м'яку

стрічку, однак руки були наче ватяні, далекі та неслухняні. Я сподівався, що Льюїс справді притрушений, тугий достатньо, щоб потягти сумку і з нею мій палець на спусковому гачку, однак марно.

— Ми за тебе страшенно переживали, Джонні. Страшенно. Розумієш, у тебе там власність якудза. Її вкрав дурень. Мертвий дурень.

Льюїс захихотів.

Усе стало на свої місця — гидко так, наче голову запхали між торбами з мокрим піском. Вбивство було не в стилі Ралфі. Навіть Льюїс був не в його стилі, але він устряг між Синами Неонової Хризантеми і тим, що їм належало — чи, що вірогідніше, чимось їхнім, що належало комусь іншому. Ралфі, звісно, міг скористатися кодовою фразою, щоб перемкнути мене в режим овоча, і я злив би їхню крадену програму, не зберігши в пам'яті ані крихти; і для ділка на кшталт Ралфі цього було б достатньо, але не для якудза. Якудза, щонайменше, подумають про Спрути і не захочуть перейматися, що котримось із них витягнуть з моєї голови всілілі залишки інформації. Я мало що знав про Спрути, але дещо чув, тому взяв за правило ніколи не переказувати ці чутки клієнтам. Ні, якудза таке не сподобається; надто схоже на докази, а вони б не досягли того, що мали, лишачи по собі докази. Або свідків.

Льюїс шкірився. Мабуть, примірявся до невидимої точки під моїм черепом і прикидав, як до неї добутися.

— Салют, ковбої, — низький жіночий голос десь за моїм правим плечем. — Не схоже, щоб ви приємно збавляли час.

— Закрийся, стерво, — кинув Льюїс, його засмагле обличчя лишалося спокійним. Ралфі виглядав незворушним.

— Попустися. Хочете доброго коксу? — Вона підтягла стільця і сіла раніше, ніж хтось би зміг її спинити. Я бачив її самим краєм ока — худорлява дівчина, дзеркальні окуляри, недбалі пасма темного волосся. З-під розстебнутої чорної шкірянки виднілася футболка з червоно-чорними діагоналями. — Вісім штук за грам.

Льюїс озвіріло хропнув і спробував скинути її зі стільця. Чомусь трохи не дістав, натомість її рука злетіла і лег-

ко, здавалося, торкнулася його зап'ястя. На стіл бризнула яскрава кров. Льюїс захопився за руку, аж побіліли кісточки, між пальців стікало червоне.

Хіба у неї в руці щось було?

Сухожилля доведеться зшивати. Льюїс обережно підвівся, навіть не спробувавши відсунути стілець. Стілець упав, і качок без жодного слова зник із поля зору.

— Йому б до лікаря, — зауважила дівчина. — Неприємний поріз.

— Ти навіть не уявляєш, у яку халепу щойно вскочила, — несподівано втомлено озвався Ралфі.

— Серйозно? Це ж загадка, а загадки збуджують цікавість. Наприклад, чому твій друг такий тихий. Наче застиг. Чи що робить ця фіговина, — вона підняла маленький пульт керування, який дивним чином встигла витягти у Льюїса. Вигляд у Ралфі став геть хворий.

— Слухай, а ти, е-ем, не хотіла б за чверть мільйона віддати це мені й куди-небудь піти? — Товста рука знервовано торкнулася блілого виснаженого обличчя.

— Що я хочу, — дівчина клацнула пальцями, і пульт закрутився й замерехтів, — так це роботу. Контракт. Твій хлопчик ушкодив зап'ястя. І чверть мільйона авансом згодиться.

Ралфі різко видихнув і засміявся, вишкіривши зуби. Зуби явно не дотягували до стандартів Крістіана Вайта. Дівчина вимкнула блокатор.

— Два мільйони, — озвався я.

— Оце вже інша річ, — засміялася вона. — Що в сумці?

— Дробовик.

— Як грубо. — Це міг бути комплімент.

Ралфі не зронив і слова.

— Я — Мілліонз. Моллі Мілліонз. Не хочеш звідси забратися, шеф? На нас уже витріщаються. — Підвелася. На ній були шкіряні штани кольору засохлої крові. Я вперше зауважив, що дзеркальні лінзи хірургічно вживлені: срібло плавно піднімалося з високих вилиць і запечатувало очі в западинах. Я бачив своє подвійне відображення.

— Я Джонні, — мовив я. — Містера Фізію прихопимо із собою.

* * *

Він чекав на вулиці. Схожий на звичайного технаря-туриста у пластикових дзорі¹ та дурнуватій гавайці зі збільшеним зображенням найпопулярнішого мікропроцесора рідної фірми; безневинний пересічний чоловічок, такі жлуктять саке у барі, де подають прикрашені водоростями мініатюрні рисові крекери. Такі зі сльозами на очах співають корпоративний гімн і до нестями трясуть руку бармену. Сутенери та дилери його не чіпатимуть, вважаючи до кісток консервативним і не готовим до пригод — бо що люди скажуть?

Пізніше я подумав, що йому мусили ампутувати частину великого пальця лівої руки десь за першим суглобом, замінити її протезом і змонтувати в оцупку виточені зі штучних оносендаївських діамантів котушку і втулку. А потім намотати на котушку три метри мономолекулярного волокна.

Моллі завела розмову із Сестрами, даючи мені можливість вивести Ралфі за двері з ненав'язливо притиснутою до куприка спортивною сумкою. Почувся сміх темношкірої. Здається, дівчата були знайомі.

Я рефлексивно глянув угору — мабуть, тому, що так і не звик до небосажних світлових арок і тіней від конструкцій над ними. Либонь, це мене і врятувало. Ралфі не зупинився, але не думаю, що він намагався втекти. Думаю, він уже здався, вже уявляв, із чим ми маємо справу.

Я опустил погляд саме вчасно, щоб побачити, як він вибухнув.

У прокрученому заново спогаді Ралфі робить крок уперед, а непоказний технік, посміхаючись, з'являється наче нізвідки. Натяк на уклін, і великий палець на лівій руці відпадає. Це фокус, палець лишається висіти. Дзеркала? Дроти? Ралфі зупиняється спиною до нас, під пах-

¹ Традиційне японське взуття, шльопанці, подібні до в'єтнамок.

вами світлого літнього костюма темні півкола поту. Він знає. Мусить знати. А тоді свинцево важкий кінчик пальця з крамнички жартів повторює трюк із йо-йо, і невидима нитка, що з'єднує його з рукою вбивці, блискавичною дугою точно над бровами входить у череп Фізії, ляскає і йде униз, розрізаючи грушовидний торс навскоси, від плеча до ребер. Розрізає так вправно, що кров не проливається, аж доки не відмовляють нейронні зв'язки і перші корчі не здають тіло на милість силі тяжіння.

Ралфі розпався у хмарі рожевих бризок, і три частини розваленого тіла покотилися плиткою тротуару. У цілковитій тиші.

Я підняв спортивну сумку, і руку скрутила судома. Віддача ледь не зламала мені зап'ясток.

* * *

Здається, дощило: цівки води каскадами спадали з потрісканих куполів і бризками розсипалися на плитці позаду нас. Ми скоцюрбилися у вузькому проході між хірургічним салоном й антикварною крамницею. Моллі щойно виставила одне дзеркальне око за ріг і повідомила, що перед «Дромом» стоїть самотній «Фолькс» із червоними маячками. Прибирають Ралфі. Розпитують.

Мене вкривав обгорілий білий ворс. Тенісні шкарпетки. Спортивна сумка висіла на зап'ястку пошматованим пластиковим манжетом.

— Просто не доганяю, як я міг промазати.

— Він швидкий, він дуже швидкий. — Обхопивши коліна, Моллі гойдалася на каблуках вперед і назад. — Прокачана нервова система. Комплектація на замовлення. — Вона вишкірилась і тихо вискнула від утіхи. — Я цього хлопця дістану. Сьогодні. Він найкращий, номер один, найвища ціна, останнє слово техніки!

— Що ти дістанеш за мої два мільйони, так це мою задницю звідси. Скоріш за все, твій хлопець виріс у резервуарі в Тіба-Сіті. Він убивця якудза.

— Тіба, ага. Розумієш, Моллі теж була в Тібі, — і показала руки, трохи розчепіривши пальці. Вони були тонкими, загостреними і дуже білими порівняно з гладенькими нігтями кольору вина. З пазів під нігтями вислизнули десять лез — вузьких двосічних скальпелів із блідо-блакитної сталі.

* * *

Ніколи я не затримувався у Нічному місті, там нікому і нічим було платити за мою пам'ять, а більшість регулярно оплачувала забуття. Покоління метких стрільців трошили неон, аж доки ремонтні бригади не здалися, тож навіть під блідим перламутром полудня ці склепіння лишалися непроглядно-чорними.

Куди податися, коли найбагатша злочинна організація світу невідступно намагає тебе своїми довгими пальцями? Де сховатися від якудза — могутніх настільки, що мають власні супутники і принаймні три шатли? Якудза — транснаціональна корпорація, як «Ай-Ті-Ті» або «Оно-Сендай», ще за п'ятдесят років до мого народження вони поглинули тріади, мафію та корсиканців.

У Моллі була відповідь: сховатися в останньому колі Пекла, де будь-який зовнішній вплив збурює стрімкі концентричні хвилі реальної небезпеки.

Сховатися в Нічному місті. Точніше, над Нічним містом, бо чаша Пекла перекинута, і дно її сягає неба — неба, якого Нічне місто ніколи не бачить, спливаючи потом під волокном із акрилової смоли; неба, де у темряві горгуліями зачаїлися низтехі із контрабандними сигаретами в зубах.

Відповідь на інше питання у Моллі теж була.

— То тебе наглухо замкнули і припечатали, Джонні-сан? Без пароля програму ніяк не дістати? — Вона вела мене у зачаєний присмерк під освітленою платформою підземки. Бетонні стіни вкриті шарами графіті, що за роки сплелися в єдине нерозбірливе метаписьмо люті й розчарування.

— Запам'ятовані дані вводяться через модифіковану низку мікрохірургічних протиаутичних протезів, — монотонною скоромовкою відбарабанив я свою стандартну рекламку. — Код клієнта зберігається у спеціальному чипі — пароль звідти ніяк не дістати. Ніяк, якщо нема Спрута, про який у нашій професійній тусовці не люблять говорити. Пароль не витягнеш під наркотою, не виріжеш і не дістанеш тортурами. Я просто його не знаю, і ніколи не знав.

— Спрут? Повзучий і лапучий? — Дійшли до безлюдного вуличного ринку. З імпровізованої площі, засміченої риб'ячими головами та гнилими фруктами, за нами спостерігали тьмяні постаті.

— Надпровідні тесламетри. Під час війни такі шукали підводні човни і розвідували ворожі кіберсистеми.

— Серйозно? Флотська приبلуда? З війни? Спрут прочитає той чип? — Моллі зупинилася, і за парою дзеркал я відчув погляд її очей.

— Навіть примітивні моделі могли засікти магнітне поле у мільярд разів слабше за фонове. Це як вловити шепіт на повному фанатів стадіоні.

— Копи таке роблять із параболічними мікрофонами та лазерами.

— Але дані у безпеці. — Професійна гордість. — Жоден уряд не дозволить копам користуватися Спрутами, навіть найкрутішим спецслужбам не дозволить. Зависока імовірність міжвідомчих ігрищ, вони за просто влаштують новий Вотергейт.

— Морфлот, — Моллі саянула у темряві посмішкою і повторила: — Морфлот. У мене є друзяка з флоту, звати Джонсом, думаю, тобі варто з ним зустрітися. Але він наркоман, треба прихопити гостинця.

— Наркоман?..

— Дельфін.